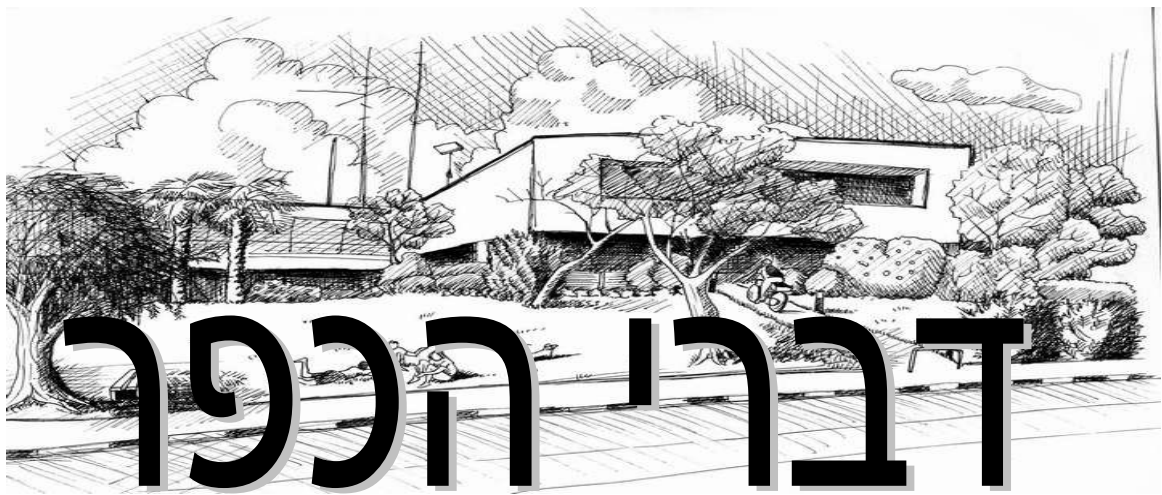

דברי הכפר

יש להתענג על הפרח
כי אין לדעת מתי ייבול

(?)

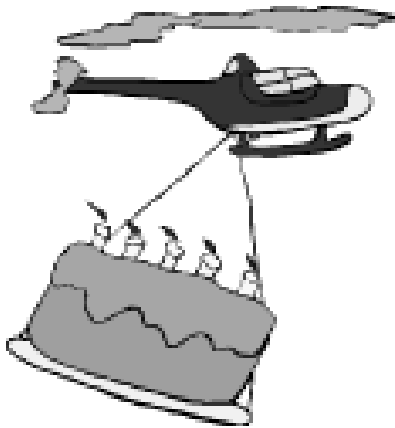
גיליון מס' 2058 * כ"ז בתמוז תשס"ז * 13 ביולי 2007

כפר הנשיא * עלון פנימי

sachlav@kfar-hanassi.org.il

ימי הולדת

15/7	אריאל סינה משה גרשמן – 50 דניאל גליק (נכד) איתן דוארי (בן עמית-גרשמן-דוארי)
16/7	רותי מרקס זיו נוי לין אורן (נינה ריינס)
17/7	צלה מסר
18/7	אירית בן-חיים ג'וליה ניצן מרין גרשמן לביא בן-צבי (נכד) ניצן ליפשיץ (נכדה – עדר)
19/7	דורון כהן נועז בן-חיים מעין זאבי (מש' אלמן) נס שוורצבורד (נכד ב.כהן)
20/7	אוס' אדלשטיין סהר בן-חיים (מש' בן-חיים) לירז זיו (נכדה - אלמן)
21/7	עדנה קולינס מיכי נוי דניאל איסטון (נכד)

ימי נישואין

18/7	עליזה וקוין דויל ענבל ואבי מילר
19/7	ג'נט ולוי גניסלב

במזל טוב
בן נולד
להורים – לירון (גליק) וצחי סגנס
נכד לסבתא וסבא פרנקי ופיל
ברכת רוב נחת מכולנו

פירורי "ברוך שפטרני"

בסוף שבוע זה הבא עלינו לטובה, נזכה אי"ה אנו, הורי בני כיתת **תבור** העולים לתורה לומר את המשפט הידוע: "...ברוך שפטרני מעולו של זה" תודו, יש משהו מקל במשפט הזה, אם כי כהורים לילדים מתבגרים, עמוק בפנים אתה יודע שהמשפט הנכון והמציאותי יותר צריך להיות: ברוך שפטרני מעולו של זה עד לעכשיו... כי למעשה לא באמת נפטרים מהנשיאה בעול, אלא זה האחרון, רק גובר והולך עם השנים. ותודו גם שכל אחד מאיתנו הולך לישון או מתעורר בבוקר עם רצון אז להפטיר לפחות "ברוך שפטרני" אחד: מהמינוס בבנק, מהרגשת המחנק, מהבוס בעבודה, מהיבלית בגינה, מהפרצוף של השכנה, מהמדיניות של הממשלה... ולצערנו (בדרך כלל) כמו **שבועז שרעבי** שר: "זוהי רק משאלה..."

בכל אופן ביום שבת הקרוב יוכל כל אחד מאיתנו לומר את ה"ברוך שפטרני" האישי שלו ולהפליג עם מחשבותיו. הציבור בהחלט מוזמן להשתתף בטקס בהנחייתו של הרב **אלישע וולפין**, שזה המקום האישי שלי להודות לו על החוויה שהוא מעניק לילדי בר המצווה וגם לנו כהורים. בסוף הטקס גם תוצג תערוכת העבודות המסורתית של ילדי הכיתה וכמובן גם - איך אפשר בלי – כיבוד טעים שייאלץ אותנו לדחות את הדיאטה המקווה בעוד כמה שעות.

ואם כבר אנחנו בסביבה: אז כדאי שתדעו שביום שישי הקרוב חוגגת **מיה טנא** את בת המצווה שלה וביום שבת יעשה זאת **שגיב שטיינר** הרבה ברכות לחתני המצווה וכל בני המשפחה באשר הם. מזל טוב!

ומה חדש בממלכת ה"צברים" שלנו? ובכן: **יונתן** לבית אדלשטיין **עמוס** לבית עמר **גלעד** לבית נוי מתחילים בשעה טובה קורס מכ"ם, כך שדי בקרוב תצטרכו לומר להם במקום "כן" פשוט וסתמי, "כן, המפקד!" בכל אופן שיהיה בהצלחה!

אלמוג לבית אורן ששבר את רגלו ממש ערב הגיוס לצה"ל חוזר מארה"ב לאחר תקופת החלמה ושיקום, ולמרות הכל לא מוותר, ויתייצב לגיוס המיוחל לצה"ל. באמת כל הכבוד!

דניאל שלנו ו**מוטי** לבית גלוק חוזרים אף הם מביקור הורים במולדת "הישנה" להמשך השירות. מאידך **ג'וליו** עושה את הכיוון ההפוך לביקור מולדת בברזיל. נסיעה נעימה ושוב אלינו במהרה.

רפי פרנק מצידו אומר את ה"ברוך שפטרני" הפרטי שלו שעה שניצל מלכת את רגליו במוזיאוני איטליה, לשם לקחה רעייתו **אילנה** את הבת **שקד** לרגל סיום הלימודים. בינתיים יתר הבנות **דני ענבל** ועדי יעשו לו בטח: "תמונות בתערוכה" ... בשעה שהוא יהיה בייבי-סיטר במשרה מלאה.

אולגה ואלברט אלייב ציונה ושבי מזרחי, מיכל ופול גלוק יצאו לשיט חופים במסגרת חופש המארגן על ידי המפעל. תיהנו ותחזרו בשלום ולא לשכוח: קולומבוס כבר גילה את אמריקה.

ילדי התלתונים הן הצעיר והן הבוגר יצאו לשיט קיאקים ב"אבו קיאק" ושבו בשלום לחוף מבטחים, ואילו ילדי הנערים/נעורון יוצאים לשיט בנהר הירדן בחברת "סירות נהר ירדן, כאשר השיט משולב עם לינת לילה בשטח.

קבוצת הפועל תל אביב בכדורגל "הפליגה" צפונה היישר לחופשה קצרה על שפת הבריכה שלנו. כאוהד "ירוק" ותיק ומסור, קשה לי לאחל להם בהצלחה.. אך אני מקווה שהם נהנו מהשהייה אצלנו.

ואם אנחנו כבר על שפת הבריכה. ילדי התלתון הצעיר זכו להדרכת שחייה מקצועית ובינלאומית **מנמרוד פלמה** שלא חשש לקפוץ למים הקרים ולקח על עצמו את המשימה להדרכת דגיגי העתיד. שיהיה בהצלחה לכולם.

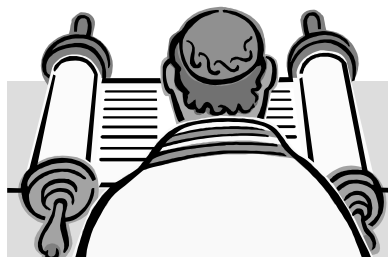
ומהצד השני של סקלת הגלים שלנו, ארגנו כהרגלן בשנים האחרונות **יעל שפרונג והלן לוין**, את הותיקים לטיול בקיבוץ הגושרים. מכיוון שהטיול יהיה רק ביום שלישי כאשר העלון כבר "יורד לדפוס" את החוויות מהטיול הזה נצטרך לשמוע בהזמנות אחרת. בכל אופן מקווים ובטוחים, שיהיה מוצלח.

מזל טוב **לפרנקי ופיל גליק** להולדת הנכד החדש בן **ללירון וצחי**.

"חוויה" לא נעימה במיוחד עברה השבוע על משפחת **קפלן** עם אשפוזו של אב המשפחה **בריאן**. עכשיו שהצב הבריאותי משתפר נצטרך אנחנו כחברה להעניק את כל העזרה והתמיכה שבני המשפחה יוכלו וירצו לקבל. אנו מחזיקים אצבעות לכולם ומאחלים ומקווים לטוב. תהיו חזקים.

ואיך אפשר לסיים בלי לאחל לכולכם שבת שלום ושבוע טוב, שכמו תמיד "יעבור הכול ממול" ואם לא קשה להמשיך ולנסות לעשות (לפחות) מעשה טוב אחד ביום. אז כד לפעם הבאה להשתמע:

דורית אבי אביב גליל בת-אל גולן ליהי וכרמל רוזנקרנץ וכמובן גם דניאל

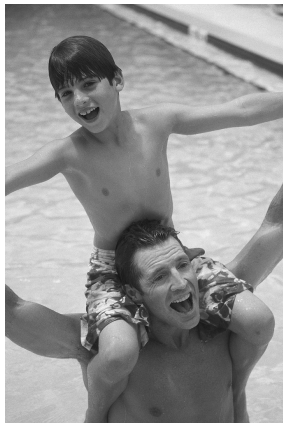
תשובה לאי התשובה, לשאלה בנושא תשלום כניסה לברכה.

חבל שנותני התשובה, לא קראו את השאלה. לא שאלתי אם לתפעל בריכה זה עניין יקר, את זה כולם יודעים שכן ובכל זאת החלטנו לפתוח את הברכה. שאלתי האם לא איבדנו את הבושה.

האם חבר/חברת קיבוץ שמביא את בן/בת הזוג שלו צריך לשלם עבורם?
האם בן/בת קיבוץ שמביא/ה את החברה/חבר צריך לשלם?
האם בן קיבוץ שבא לבקר את הוריו צריך לשלם?
הרי בסופו של דבר אנחנו החברים משלמים.
זו פשוט בושה!!!

תנו לי להזכיר למי שאולי שכח, הברכה היא של כל חברי הקיבוץ שכבר משלמים עליה, ולא יתכן שמישהו ינצל נכס זה למטרות לא ראויות. לגבי העלויות וצורת הגבייה, זו סוגיה שלא ברור מי קבע מה, למה וכמה. צריך כנראה להעלות כמה שאלות מאוד שאלתיות בפורום המתאים. בכוונתי לבקש ולהביא את הנושא לדין בפורום המתאים ואם צריך גם לאסיפה. בינתיים עד שיוחלט מה שיוחלט, צריך להקפיא את הגבייה מחברים ובנים. אם יש עוד תומכים בטענה שיש להביא את כל נושא הגבייה להערכה מחודשת, מוזמן ליצור איתי קשר.

אורי שובל

לצוות הפעלת בריכת השחייה בכפר הנשיא

הצעה חדש לתשלום לבריכת השחייה

אני מכיר קבוץ שהצליח לגייס מנויים רבים מבחוץ וכתוצאה מכך הברכה מלאה וצפופה לעתים קרובות, ועבור חברי הקיבוץ כבר איננו מקום כייפי (מי שכבר שלם עבור מנוי מתאמץ לנצל אותו עד תום) כך שלחפש מנויים רבים מבחוץ לברכה איננו פתרון אשר הולם לנו. גם גביית 10 ₪ מכל אורח – אם הוא ידיד, בן או נכד איננה סבירה. לפעמים באים לכמה ימים או אפילו לכמה שבועות (משפחות מחו"ל), עם לא מעט

ילדים, ואז עבור המשפחה המארכת, שבדרך כלל הסבים והסבתות שרובם הפנסיונרים שלנו, יצטרכו לשלם סכומים גדולים מאד במשך תקופת האירוח. כאשר ההרחבה תתמלא ויתאספו עוד 140 משפחות קבועות לכפר הנשיא יהיה עוד 140 משלמי מיסים מוניציפאליים ולא יהיה קושי לכסות הוצאות הברכה.

אבל מה עושים בינתיים?

היום רוב הוצאות הברכה מכוסות על ידי מס הקהילה אשר אנו משלמים מדי חודש. על מנת לכסות את היתר אני רוצה להציע שנגבה 2 ₪ מכל אחד עבור כל ביקור (או יום) בברכה.

זאת אומרת, כל אחד אשר משתמש בברכה – חברים, הורים, ילדים, וגם המבקרים של החברים, ישלמו כל אחד 2 ₪ בכל פעם. כך יכנס יותר כסף לעומת גביית 10 ₪ מכמה משפחות בודדות. חבר אשר שוחה כל יום ישלם 60 ₪ לחודש (היות ואיננו מכיר כל המספרים, יתכן שלילדים תשלום של 1 ₪ כל יום יספיק).

בשיטה הזאת לא יהיה צורך להגדיל את המיסים או הסבסוד לברכה ונראה לי שזה גם הוגן כלפי כל אותם החברים שכבר מזמן לא היו בברכה!

קולין

תודה תודה תודה !

גרשי נמצא כבר חודשיים בבית אבות בטבעון.

עברנו תקופה קשה וברצוננו להודות לכל הנשמות הטובות, וגם למוסדות הקיבוץ, שעזרו לנו במשך תקופה זו. הרשימה ארוכה מדי מלהזכיר את כל אחד לחוד.

לכן, חן חן ותודה לכולכם.

ממשפחות אפשטיין, ליפא ושוש

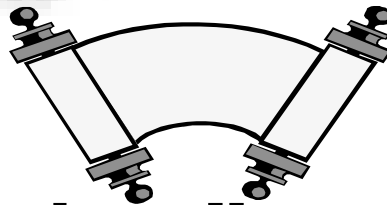
קופי פאב

אחרי הפתיחה המהממת החלטנו להמשיך ולשפר ולכן ביום שישי ללא תירוצים כולם מוזמנים .
 גיל הכניסה יורד לניעורים ולהורים הצעירים שלא מוצאים שמרטף גם אתם מוזמנים.
 כמו כן החלטנו לגוון בעוגות כך שהשבוע נשנה את התפריט, וכל מי שפחד משעמום - מובטחות לו הפתעות חדשות. אנו מזמינים את כל מי שמעוניין לאפות (בתשלום) ליצור אתנו קשר – כל מי שמעוניין לתרום בכל דרך שעולה על רוחו גם כן מוזמן.

להתראות ביום שישי; אבלין , רחלי ודודי

נ.ב.

בשבוע הבא נספר איך הכל התחיל ...

קבוצת "תבור" עולים למצוות

בסוף שבוע זה יחתמו 13 בני-מצווה מקבוצת "תבור" את שנת בר-המצווה שלהם. חלקם יעלו לתורה בטקס שיונחה על-ידי הרב אלישע וולפין.

במשך השנה עברו בני-המצווה משימות ופעילויות שונות: השנה נפתחה במשחק "כתב חידה", בו עברו הנערים על-פי כתבי חידה ממקום למקום, נפגשו עם אנשים שונים בקיבוץ ושמעו את סיפוריהם. הם ערכו ביקורים בבסיס חיל האוויר בשדה התעופה מחניים ובתחנת כיבוי האש בחצור. עברו קורס קצר ומזורז בעזרה ראשונה ולמדו הגנה עצמית. באגמון החולה ערכו סיור וניקו את הסביבה.

כל ילד/ה והורה יצאו למסע בן שלושה ימים באזור ים המלח, אשר אורגן על-ידי המועצה. במסע עברו הנערים וההורים אתגרים פיזיים ונפשיים. אתגר נוסף ציפה לחבקה ביום "הישרדות" בו נדרשו לשרוד (כמעט בעצמם) במשך יממה שלמה בשטח הפתוח. לא היה פשוט וקל, אך כולם חזרו שלמים ומקטרים. במשך השנה נפגשו הנערים עם אמנים שונים (אריק לינטון, נורית כפיר, אפרת שפירי, ג'יין תלם, שוני וואלך וטל פלמה) להכנת שי להורים והוציאו תחת ידם מתנות לתפארת. במסגרת משימה אישית ארגנו עמית ודן בעזרתו של גדי ירידה ברגל לירדן דרך "גיא השפנים" הם קינחו בפיתות על הטבון, לא לפני שאספו את הזבל הרב שבני ישראל השאירו אחריהם. לפיד ומשפחתו לקחו את החבקה לביקור בדיר-אל אסד שם קיבלו הנערים הסבר על העדה הדרוזית וטעמו ממאכליהם. עוד לפני סיומה של השנה הספיקו לאתגר את עצמם בפארק החבלים בחיפה והעלו מופע מרהיב בו הציגו את חלומותיהם. הם ערכו פגישות עם הרב אלישע בהן למדו מה עומד מאחורי המושג עליה לתורה, חתמו על קלף התחייבות, למדו על מצוות התעטפות בטלית והנחת תפילין והתנסו בכך.

ועתה רק נותר לעלות לתורה ולקרוא את הפרשה אשר נלמדה בעזרתם האדיבה של אלן איסטון, ג'וני פרנק, תרצה קולט ורפי פרנק.

הציבור מוזמן לקחת חלק בטקס שיערך ביום שבת 14.7. בשעה 09.30 בחדר-האוכל ולסייר בתערוכה בה יוצגו המתנות שהכינו הנערים להוריהם. וביתניים בדפים הבאים תוכלו להכיר את נערי קבוצת "תבור" דרך ראיונות אישיים.

דורית, ריטה ומיכל

דן הרמיץ

נולדתי ב- 14.11.1993 להוריי ג'וני ורונית.

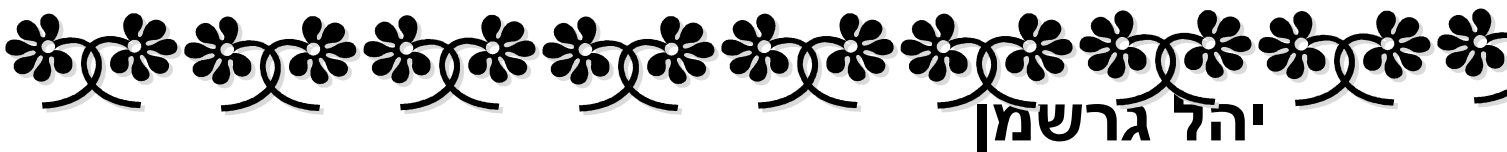
יש לי שלוש אחיות גדולות: שירן מיקה וקורין, זאת אומרת שאני בן זקונים.

טוב לי להיות בן הזקונים למרות שהייתי שמח לאח קטן. ניראה לי שזה יכול להיות נחמד. אפשר יהיה להרביץ לו. בסך הכול משעמם להיות בן יחיד בין שלוש אחיות, אבל

מצד שני טוב שיש לי הרבה אחיות כי ככה אתה יודע הרבה על בנות.
 עם שירן אני הולך מכות כל הזמן. היא מעצבנת אותי ומתנהגת כאילו היא אמא
 "אני גדולה, אני אמא שלך" ככה היא אומרת.
 שירן בעצם מנסה כל הזמן לעזור והיא כל הזמן דואגת, אבל בסופו של דבר היא
 "נתקעת" וזה מעצבן. עם קורין אני הכי מסתדר היא עוזרת לי הרבה בכל מיני
 דברים והיא נחמדה. גם עם מיקה אני מסתדר לא רע והיא לא מקרצצת לי יותר
 מידי, אבל היא בקושי נמצאת בבית כי כרגע היא בצבא ורק מגיעה לסופי שבוע.
 ההורים שלי שניהם אנשים טובים שמאוד אוהבים לעזור. אבא מאוד נאמן
 לקיבוץ וחשוב לו מאוד הקיבוץ - הוא קיבוצניק לעניין.
 בשעות הפנאי אני הכי אוהב לאכול ולישון. אני גם אוהב לשחק במחשב ולשחק
 כדורסל. השנה השתתפתי בחוג אתלטיקה, אבל אני חושב שאני אפרוש כי זה
 די משעמם.

אני אוהב את בית הספר בעיקר בגלל החברים שאני פוגש שם. בלימודים אני
 אוהב את שיעורי האנגלית עם המורה נליה בין היתר כי יש ברדק וזה כיף,
 משתוללים בשיעור יורדים עליה והיא משתפת איתנו פעולה. אני ממש לא אוהב
 את שיעורי מוט"ב וגם לא את שיעור גיאוגרפיה כי זה מאוד משעמם.
 יש לי הרבה חברים מהקיבוץ וגם מבית הספר (רון ממשמר הירדן ובן מנאות
 מרדכי) בקיבוץ תום מעיין הוא חבר מאוד טוב שלי, אנחנו משחקים כדורסל
 ביחד, הולכים לבריכה ועוד כל מיני דברים.
 כשאיה גדול אני רוצה להקים משפחה ולחיות טוב: זאת אומרת שיהיה לי
 מספיק כסף כך שאוכל לתת לילדים שלי מה שהם ירצו.
 שנת בר המצווה בשבילי, זו שנה מאוד חשובה ביהדות. זו שנה שבה
 מתבגרים. שנה שבה צריך לעשות משימות ולהיות עצמאיים. אני הייתי מאוד
 רוצה להיות עצמאי כבר ושההורים לא יצטרכו לדאוג לי.
 שנת בר המצווה בקיבוץ לא הייתה הכי מוצלחת כי הרבה משימות בוטלו ועם
 המדריכים היו הרבה וויכוחים. אבל היו גם הרבה דברים טובים כמו טיול "ביג"
 למצדה וגם הביקור בתחנת כיבוי האש בחצור. המשימה של "הישרדות"
 הייתה נוראית וזה היה קשה מידי.

נולדתי להורי משה ועירית ב- 11.5.1994.

יש לי אחות גדולה שקוראים לה תום, ואח בוגר ממני
 שקוראים לו עידו ואני בן הזקונים.
 יש לנו גם אחות מאומצת מגרעין "צבר" שקוראים לה
 מור.
 בסך הכול אני די מבסוט להיות בן זקונים כי אותו הכי
 מפנקים ומוותרים לו יותר מאשר לאחרים.
 עם תום אין לי בעיות אני מסתדר איתה טוב. פעם תום
 הייתה מגינה עלי מפני עידו, למשל כשהיינו אצל

הקרובים שלנו בעין יהב עידו הכניס לי סבון לעיניים ותום שטפה ועזרה לי. עידו בכלל מרגיש שהוא הרבה יותר גדול ממני והרבה יותר חכם ממני ומתייחס אלי כ"צעיר" והוא בסך הכול ממרומי כיתה י'.

מור מגרעין "צבר" מאוד חמודה ואני מסתדר איתה מצוין.

אבא שלי תומך בי בכול מה שקשור בספורט, הוא דוחף אותי להישגים ונותן לי את ה- **push** להתקדם. הוא גם עוזר לי הרבה בהסעות לחוגים ומלווה אותי למשחקי כדורסל וכדורגל. הוא "רב"/משחק/מדגדג אותי ודודה שלי אומרת שזה בריא. בבריכה כשהייתי יותר צעיר מאד שמחתי ללכת איתו לבריכה הוא תמיד היה זורק אותי במים.

אמא במצב של משבר היא תומכת ומסבירה שלא הכול שחור ושיהיה בסדר. היא גם מלמדת אותי לבשל ואני מאוד אוהב את הארוחות שהיא עושה, חוץ מזה היא נותנת לי גיבוי בבית ספר.

התחביבים שלי הם בעיקר משחקי כדור כמו כדורסל וכדורגל ואני גם משתתף בנבחרת כדורסל. אני גם מאוד אוהב לבשל עם אמא שלי ולטייל עם המשפחה. בשעות הפנאי אני רואה טלוויזיה וקצת משחק במחשב באתרי הספורט וכמובן הולך למגרש הכדורסל לשחק כדורסל וכדורגל ובעונת הקיץ נהנה ללכת לבריכה.

בבית הספר אני הכי אוהב את השיעור של דגנית אנג'וני-חינוך גופני. בשיעור המתמטיקה קל לי, אבל אני לא כל כך בטוח שאני אוהב את זה. אני בעיקר אוהב את ההפסקות ואת הקשר עם החברים.

על עצמי אני יכול להגיד שאני לא אוהב שקשה לי ואני לפעמים מוותר לעצמי. אבל אם אני מחליט אני לא מוותר בכלום.

החברים שלי הם כל בני ובנות הכיתה וגם הילדים מקבוצת הכדורסל. כשאהיה גדול הייתי רוצה לשחק כדורסל ולהרוויח טוב. אפשרות נוספת זה להיות מאמן כדורסל או בקיצור כל דבר שייתן פרנסה טובה. אפשרות אחרת זה לעסוק בתחום הבישול במסעדה צרפתית.

שנת הבר מצווה בשבילי היא שנה של התבגרות ולקייחת אחריות. אצלנו בבית כשעוברים את גיל בר המצווה צריך לשטוף את החדר לבד ובכלל צריך להתנהג קצת יותר בצורה בוגר.

בשנת הבר מצווה שלנו כיתת תבור נהנית מאוד מטיול "ביג" למצדה והביקור בתחנת כיבוי האש ואת "היום חלוץ בודד בשדה" הייתי בהחלט עושה אחרת.

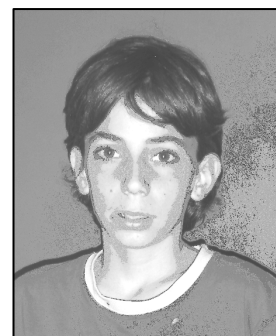

גולן רוזנקרנץ

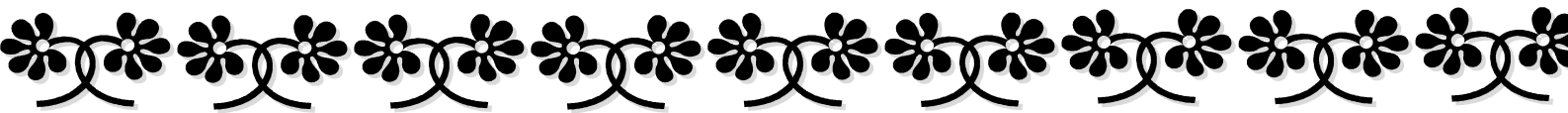
נולדתי ב- 21.5.1994 אני בן רביעי להוריי דורית ואבי

מעלי יש את אביב, גליל ובת-אל, ומתחתי יש עוד שני אחים קטנים: ליהי וכרמל.

אני "ילד סנדוויץ'" אמיתי, אני הייתי שמח להתחלף עם אביב ולהיות הבכור כי אף אחד לא יכול להציק לך. אני רב הרבה עם בת-אל, ליהי וכרמל. את אביב אנחנו עכשיו

בקושי רואים כי הוא בצבא ועם גליל אני די מסתדר.
 ליהי וכרמל בעיקר מעצבנים, הם קטנים ומטומטמים...
 אבא הוא טוב מאוד בכתיבה והוא עוזר לי מאוד כשאני צריך לכתוב עבודות,
 ואמא יודעת תמיד לעזור.
 החברים שלי בעיקר הם מאור ועמית (לז'י).
 עם עמית אני מרבה לשחק בדמינטון. אני אוהב לשחק במחשב וגם לראות
 טלוויזיה ובקיץ אני מאוד אוהב ללכת לבריכה.
 בבית ספר אני מאוד אוהב ספורט ודגנית המורה לספורט היא המורה היחידה
 שבסדר. אני גם אוהב מתמטיקה ומוט"ב בשיעור זה עושים ניסויים מעניינים.
 לעומת זאת אני שונא עברית ותנ"ך שהם מקצועות מיותרים- בשביל מה צריך
 ללמוד את זה בכלל?
 אני בעתיד הייתי רוצה להמשיך להתעסק בספורט כלשהוא אולי בבדמינטון
 ובצבא אני הייתי רוצה להיות חייל קרבי, אולי טייס.
 אני הרבה שוכח דברים ואני די מפוזר אבל אני גם אוהב מדי פעם לסדר את
 הבית.
 בשנת הבר מצווה מתבגרים מאוד ומתחילים לעשות דברים יותר של גדולים
 למשל יותר לעזור בבית.
 זאת הייתה שנה טובה אבל הרבה דברים לא הספקנו. טיול "ביג" לאיזור ים
 המלח היה טוב וגם הסיור בתחנת כיבוי האש. אהבתי גם את המטווח אבל
 "ההישרדות" היה קשה ומעצבן.

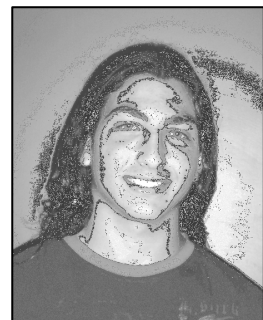

לפיד (חרות) בר-דוד

נולדתי ב 2.10.1993, להוריי אהרון (דובי) ואלינועה.

יש לי שני אחים. אחות בכורה בשם קלייר ואח צעיר בשם
 גדעון (רפאל).

אני "ילד סנדוויץ" ובתור ילד אמצעי בין שני אחים אני
 מרגיש כי אין לכך יתרונות ורק חסרונות. בניגוד לאחים
 בוגרים או צעירים שיש בזה יתרונות ויש בזה חסרונות.
 הייתי רוצה להיות אח בוגר. בתור בוגר אין אחים גדולים
 מעליך וניתנת לך ההזדמנות ללמוד על עצמך וכשאתה
 לומד על עצמך אתה לומד הכי טוב.

אני מאד אוהב את האחים שלי ואני חושב שגם הם אוהבים אותי, עם זאת כל
 יום אני רב עם גדעון, אפילו על דברים הכי קטנים. גם עם קלייר אני לפעמים
 רב. מה לעשות - אחים. לא הכל שחור. לפעמים אנחנו גם נחמדים אחד
 לשני.

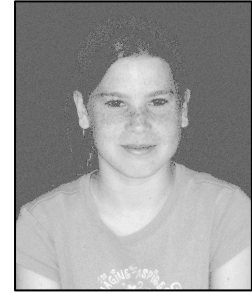
אני חושב שקלייר נחמדה, למרות שלא תמיד. יש ימים שהיא במצב רוח טוב ויש ימים שלא. כשהיא רוצה היא יודעת לעזור והיא אוהבת לעזור. לפעמים היא מנצלת את העובדה שהיא גדולה. אני חושב שאצל גדעון אם אני אהיה נחמד אליו הוא יהיה גם נחמד אלי, אבל לשנייה ואז שוב הופך לאח הכי מציק בעולם. תכונה שאני אוהב בעצמי זה שאני מתעניין בהרבה דברים, יש לי רצון לדעת הרבה דברים, התכונה שאני לא אוהב בעצמי זה שאני אדם יהיר ומתנשא. כשאני גדול אני רוצה להיות הרבה דברים: אני רוצה לטייל הרבה, אני רוצה להיות מדען, לגור בטבע. מצד שני אני מאוד קשור לבית. יש דברים שאני מעריך אצל הוריי למשל, אמא שלי היא מאוד אחראית, בניגוד אלי. היא מאוד מתמידה במה שהיא בוחרת לעצמה לעשות. אבא שלי הוא מאוד סלחן. הוא סולח בקלות גם אם מאוד מעצבנים אותו הוא לא נכנס לקריזה וצוחק על הדברים שמעצבנים אותו. הייתי גם רוצה את התכונה הזאת, לצחוק על דברים שבעצם אמורים לעצבן אותי. יש לי הרבה תחביבים. במיוחד אני אוהב לבנות דברים, להתעסק עם דברי חשמל, לבנות בעץ, לחקור, לקרוא וללמוד. אני גם אוהב ספורט, ומשחק כדורסל. אני אוהב לנגן, למרות שאני לא לומד לנגן על כלי נגינה. פעם ניגנתי על אורגנית ומאד אהבתי את זה. בשעות הפנאי אני אוהב לשחק במחשב, לצפות בטלוויזיה, לשחק עם חברים ולקרוא ספרים בעיקר ספרי פנטזיה והרפתקאות. מאור הוא בין החברים הכי טובים שלי, יש לנו חשיבה דומה על דברים שאף אחד לא היה חושב עליהם בסיטואציה מסוימת. יש לי עוד חבר שהיה חבר מאוד טוב שלי מכיתה א' אבל עכשיו כשאנחנו לא באותה כיתה אז יש לו חברים אחרים. גם כל הילדים שהיו איתי בכיתה במשך שש שנים עד השנה שעברה גם הם היו חברים מאוד טובים שלי. כל החברה בקיבוץ הם חברים שלי. בבית הספר אני אוהב כמעט את כל המורים. בעיקר את המורה שלי לתנ"ך. היא מצליחה להפוך את שיעור התנ"ך לשיעור מעניין וכיפי, מה שלא היה עד עכשיו. אני גם אוהב את המורה למוט"ב. הוא מורה שמלמד את החומר מהר והילדים בכיתה כל הזמן מפסיקים אותו. המקצועות בבית הספר שאהובים עלי במיוחד, הם מוט"ב, תנ"ך (קצת), אנגלית ואני אוהב ללמוד דברים חדשים במתמטיקה. שנת בר המצווה בשבילי היא התבגרות. לדעתי אנחנו מתבגרים אבל אנחנו לא שמים לב לזה. כי אנחנו ביחד כל הזמן.

בשנת בר המצווה בקיבוץ אני נהניתי בכל הפעילויות כי זה כיף להיות עם החברים. הטיול "ביג" (לאזור ים המלח), היה מאוד כיף ואני חושב שהקשר שלי עם אבא שלי התחזק כי הבנו אחד את השני.

מאיה טנא

נולדתי ב- 29.7.1994, להורים גבי ורענן

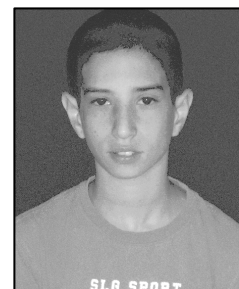

אני הבת הבכורה, אחרי יש את מיכאלה ואחר-כך את לי-יונתן.
אני מנגנת בחליל. בשעות הפנאי אני אוהבת לבלות עם חברות ולשחק במחשב.
להיות אחות בוגרת יש פעמים שזה כייף ויש פעמים שלא.
לא הייתי רוצה להיות "ילדת סנדוויץ'", כי אין לך הכי הרבה זכויות, אתה לא הכי גדול ואתה לא הכי חמוד, כי אתה לא הכי קטן.
לפעמים אנחנו האחים רבים, אם כי לא הרבה. אני מוותרת להם. כשהם מרביצים לי אני לא מחזירה להם. בדרך כלל הם מתאגדים יחד נגדי.
באחים שלי יש תכונות שאני מעריכה כמו למשל שאכפת להם מאנשים אחרים אני לא אוהבת את העקשנות שלהם.
אצל הוריי יש תכונות שאני מעריכה. אבא מאוד דואג שהכל יהיה מסודר כמו שצריך, למשל כאשר אנחנו יוצאים למקום כלשהו הוא דואג שיהיה את כל הציוד הנדרש. אצל אמא אני מעריכה את היכולת שלה להירגע מהר אחרי שהיא מתעצבנת. בנוסף, לא איכפת לה מה יחשבו או יגידו עליה.
בית הספר: בהתחלה היה מבהיל לעבור מ"מבוא הגליל" לבית הספר "עמק החולה". בין המורים אני מעריכה את המורה חמוטל.
אני אוהבת במיוחד את שיעורי החינוך גופני, אם כי אני לא אוהבת את המורה ואני אוהבת את שיעורי האמנויות ציור ועץ.
כשאהיה גדולה אני רוצה להיות מעצבת אופנה.
בשנת בר המצווה היו פעילויות שלא נהניתי בהם. אבל אני חושבת שגיליתי שאני יכולה להתמודד גם עם דברים שאני לא כל כך אוהבת או נהנית מהם ולא פשוט להפנות אליהם את הגב.
היה לי חבל שדפנה (שיינגזיכט) לא הייתה פה והשתתפה. בין כל המשימות טיול ההישרדות לא היה במקום ולא נראה לי שהיה מתוכנן כמו שצריך. אני סבלתי מאד בטיול הזה. אני פוחדת מהמשימה האתגרית שתהיה לנו בקרוב בצוק מנרה.

עמית דדוש

נולדתי ב 28.9.1993, להורים יעקב ומיכל
אני הצעיר במשפחה. יש לי שלושה אחים גדולים הבכור, ניב
אחריו נמרוד ואחות אחת יובל
עם אחיי לרוב אני מסתדר, אם כי לפעמים אנחנו רבים הרבה.

טוב לי בתור בן-הזקונים ולא הייתי רוצה להתחלף עם ניב אחי הבכור. את הקטן יותר מפנקים. עם זאת זה מעצבן שהאחים חושבים שמותר להרביץ לי קצת בשל היותי האח הקטן. אצל האחים שלי יש גם תכונות טובות למשל, ניב עוזר לי בשיעורי בית או מוריד לי משחקים במחשב ומסדר לי את המחשב כשיש לי בעיות. לנמרוד יש הרבה ידע ואני אוהב שהוא מסביר לי כל מיני דברים. יובל לפעמים עוזרת לי בהכנת אוכל.

אני חושב שאני לא ממש יודע להעריך את ההורים שלי. יש לי הרבה דברים שילדים בקיבוץ היו ממש רוצים כמו, טלוויזיה ומחשב בחדר וחיבור ל"ס", ככה אני יכול לראות את כל ערוצי הספורט שאני אוהב. לפעמים אני רב עם ההורים שלי, עם אמא במיוחד. עם אבא קצת פחות. אבא מפנק אותי הרבה.

אני אוהב לשחק כדורסל, בדמינטון, ומעט כדורגל. אני מאד מתעניין באקטואליה במה שקורה בארץ ובכל מערכת היחסים שלנו עם איראן, סוריה והחיזבאלה.

בשעות הפנאי שלי אני משחק כדורסל, בדמינטון, כדורגל, משחק במחשב וצופה בטלוויזיה בעיקר בערוצי הספורט. כשאני אהיה גדול אני רוצה להיות טייס. אני לא רוצה להיות טייס קרב כי זה קצת מפחיד.

אני רוצה להיות טייס נוסעים. אני רוצה להיות בצבא כי אני רוצה להגן על מדינת ישראל תכונה שאני מעריך בעצמי היא, שאני משקיע בדברים שאני מחליט שצריך להשקיע בהם.

אני חושב שהדס הוא החבר הכי טוב שלי. הדס היה איתי שש שנים בבית הספר "מבוא גליל" באותה כיתה. היה אכפת לו ממני והוא היה עוזר לי. גם היום הוא עוזר לי. עם יהל אני משחק הרבה ביומיום ועם מאור אף פעם לא הסתכסכתי/רבותי איתו.

בבית הספר אני לא מרוצה מהכיתה שאני נמצא בה כי אני לא רוצה להיות בכיתה קטנה. בכיתה קטנה יש מעט תלמידים ועוזרים לכל תלמיד ואני לא רוצה את זה. אני מאד מתעניין בשיעורי גיאוגרפיה, ואני אוהב את שיעורי האקטואליה עם עדנה בז.

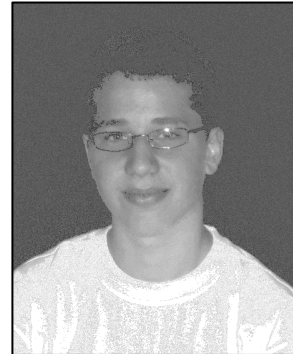
בשנת בר המצווה התבגרתי קצת לעומת השנים הקודמות. עכשיו אני מבין קצת יותר את החיים. בשנת הבר מצווה בקיבוץ המשימה שהכי אהבתי הייתה הטיול "ביג" לאיזור ים המלח. לדעתי חשוב לצאת ולטייל ולא להיתקע מול המחשב או הטלוויזיה וצריך גם לבלות עם החברים. אמנם היה קצת קשה וחסר, אבל הצלחתי להתמודד עם זה.

הדס וויסבקר

נולדתי להורי יפעת ושלמה בתאריך 16.5.1993

אני הילד השני אחרי מעוז הבכור. אחרי יש את ניצן ואת יערה ואיתן שהם תאומים ואחרונה הילה. יש לנו גם בת מאומצת מגרעין "צבר", בשם הגר. הייתי שמח מאוד להיות הבכור כי לבכור יש יותר כוח והשפעה. בכל מקרה לא הייתי רוצה להיות מספר שתיים. לרוב

אני מסתדר עם האחים שלי ואני אפילו יכול להיעזר במעוז בדברים מסוימים. עם הקטנים אני בעיקר אוהב לשחק להרים אותם, בבריכה לזרוק אותם למים ועוד. בכלל לא משעמם לי עם הקטנים בבית, יש תמיד אקשן. אבל לפעמים בזמן שגם ההורים צריך להודות כי כיף שהם לא נמצאים - יש קצת יותר שקט שלי וגם אחיי הקטנים לא נמצאים זה הכי כיף ואז אני מסתדר טוב עם מעוז. ההורים שלי יודעים תמיד לעזור לנו למשל בשיעורי בית ולארגן כל מיני דברים לבית ולקיבוץ, בכלל אמא שלי מאוד פעילה ושותפה היא מארגנת כל מיני פעילויות משפחתיות בעיקר ימי הולדת. אבל היא גם די "חנונה". היא מאד מסודרת והכול צריך להיות במקום.

החברים הטובים שלי הם בני הכיתה בקיבוץ איתם אני אוהב לשחק משחקי ספורט. עם עמית אני הכי מסתדר, אני עושה איתו כמעט הכול.

כשאני יהיה גדול אני רוצה לעסוק בספורט, אולי בכדורסל. אמא שלי אומרת שאני צריך להיות אמן אבל אני חושב שזה לא מתאים לי. אני לא ממש אוהב שיש לי משקפיים. התחביבים שלי הם בעיקר כרגע לשחק כדורסל ואני גם אוהב להיות שחקן ולשחק על הבמה.

אני אוהב לעבוד לאו-דוקא כדי להרוויח כסף ולתרום לאחרים. בשעות הפנאי אני אוהב לראות טלוויזיה, לשחק כדורסל וללכת לבריכה.

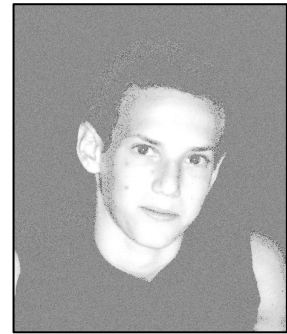
בבית הספר אני אוהב ללמוד נושאים כמו מתמטיקה ואנגלית כי הם חשובים לעתיד, אני לא אוהב גיאוגרפיה ותנ"ך. אני אוהב את ירדנה משה המורה למוט"ב. אני מאוד לא אוהב את מעשי הבריונות בבית הספר. יש ילדים בני גילי שכבר מעשנים והם כאלה ארסים. אבל לרוב אלה חברה מהמושבים או מקריית-שמונה ולא ממש מהקיבוצים.

לגבי שנת בר המצווה, בהתחלה השנה "צלעה", אבל עכשיו מתחיל להיות מעניין וכיף.
עבורי שנת בר המצווה זה לעשות הרבה דברים עם קבוצת בני גילך ופחות עם ההורים.
בשביל זה צריך מדריכים המכוונים לגיבוש הכיתתי.
חשובה מאוד העשייה המשותפת הכיתתית תוך לימוד אישי של כל מיני נושאים שאינם במסגרת בית הספר. כמובן גם חשובה העלייה לתורה.

סהר קורן

נולדתי ב- 25.8.1993 להורים שלי מיקי ונירה

יש לי אח בוגר דין ומתחתי יש שני אחים ניתאי ותום והאחות רז.
אני "ילד סנדוויץ'" אבל לא מפריע לי להיות כזה ולא הייתי רוצה להתחלף עם אף אחד מאחיי.
בסך הכול אני מסתדר עם האחים שלי. לפעמים יש בינינו ריבים וויכוחים בדרך כלל זה על המחשב.

אני עם תום אוהב להתאבק, אני אוהב את הבדיחות של ניתאי ואוהב את הציורים של דין וברז אני אוהב את הכול.

אני מאוד מעריך את העבודה הקשה ששני ההורים שלי עושים למענינו הילדים. אני גם אוהב את הדברים שאנחנו עושים ביחד כמשפחה כמו, הכנת ארוחות, גידול החיות ועבודה בגן הירק שיש לנו. אני אוהב אצלי שאני כל הזמן עסוק בספורט. לעומת זאת אני יודע ש לא תמיד אני מתנהג טוב, כאשר מבקשים ממני לעשות משהו ולא בא לי אני לא עושה ויש פעמים רבות שאני עצבני ואני לא מוכן לדבר עם אף אחד.
את בית-הספר אני בסך הכול אוהב. במיוחד מבחינה חברתית. אני אוהב את המורה למוט"ב שרה חן וגם את אלון הירש המורה לספורט. מקצועות שבעיקר אהובים עלי, הם חינוך גופני, מוט"ב, ספורט עיוני וגיאוגרפיה

ואני שונא אנגלית מתמטיקה ותנ"ך.
החברים שלי בקיבוץ הם הראל מרום איתו אני משחק וגם עמית ותום מעיין.

שנת הבר מצווה היא שנה שאני לא אשכח לעולם. זה גיל מיוחד של התבגרות. בשנת בר המצווה בקיבוץ במשימות היו עליות וירידות, היו דברים טובים ומהנים, כמו הסיור בתחנת כיבוי האש והניקיון באגמון החולה והיו משימות שלא נהניתי מהן כמו "אֶפְרַיִם אֶפְרַיִם אֶפְרַיִם" "אֶפְרַיִם אֶפְרַיִם אֶפְרַיִם".

יוחאי ג'קסון

נולדתי ב- 7.10.1993 להוריי קרן ויובל.

יש לי אח אחד יותר גדול עומרי ואחות קטנה יותר ניצן. אני "ילד סנדוויץ'" ובתור כזה טוב לי ולא מפריע לי ולא הייתי רוצה בכלל להתחלף. אני לפעמים רב עם אחי הגדול ואחותי. היא במיוחד מעצבנת אותי כי היא חצופה. אבל היא הרבה פעמים מקשיבה לי שאני מבקש ממנה דברים. אני מאוד אוהב לעבוד עם אבא ולצאת איתו לטיולים. אמא שלי מכינה אוכל טוב מאוד למרות שהיא אומרת

שלא. אני אוהב לשחק במחשב ואני די טוב בזה. אני גם אוהב לצפות בטלוויזיה ולשחק עם חברים כדורגל.

אני מרגיש בסדר בבית ספר ואני שמח שעמית איתי בכיתה, ככה שיש עוד משהו מכפר הנשיא. בבית-הספר אני אוהב ללמוד אומנות ומתכת עם יעל וחינוך גופני עם דקר.

אני ממש לא אוהב ספרות, עברית, נושא, ותנ"ך. בקיבוץ החברים שלי הם עמית מאור דן וסוהר.

בשעות הפנאי אני מבלה עם בני הכיתה שלי בקיבוץ ומשחק בדמינטון וכדורגל שנת הבר מצווה בשבילי זה בעיקר העלייה לתורה. זאת גם שנה שמתחילים להתבגר.

שנת בר המצווה בקיבוץ בסך הכול הייתה טובה, אהבתי את הסיור בתחנת כיבוי האש ואת המטווח. את המשימה "הישרדות" לא יכולתי לסבול בגלל שכל היום רק הלכנו.

גילי שפרונג

נולדתי ב 24.1.1994 להורים תמיר וקורין.

אנחנו חמישה ילדים במשפחה. ארבע בנות ובן אחד. הבכורה אופיר, אחריה עדי, אחר-כך אני, מתחתיי טל ובסוף אורי בן-הזקונים.

אני מרוצה מהמיקום שלי בין האחים ולא הייתי רוצה להתחלף עם אף אחד.
עם האחיות הגדולות שלי כייף לי לדבר איתן, וגם כיף לריב איתן
אני אוהבת לרקוד, אבל לא לפני קהל, לראות סרטים, לעסוק בספורט ולבלות
עם חברים.

התכונות שאני מעריכה בעצמי הם שאני יודעת להקשיב, לתת עצות, אני
אחראית ולוקחת ברצינות דברים שנותנים לי לעשות וגומרת אותם.
אחרי השרות בצבא אני רוצה לטייל בכל מיני מקומות בעולם (בהודו, אסיה,
תאילנד, אוסטרליה...)

אני מעריכה את הוריי שדואגים, נותנים חופש, סומכים עלי ועוזרים כשצריך
אני אוהבת ללכת לבית ספר, לבלות עם החברים. אני אוהבת את שיעורי
האומניות ואני אוהבת את המורה למתמטיקה.

החברות שלי בקיבוץ הם – גילי (כרמי), קימי, ירדן (דני) ובת-אל. יש לי גם
חברות מבית-הספר. אני אוהבת ללכת לבריקה עם החברות שלי, לישון אצלן או
שהן באות לישון אצלי.

שנת בר המצווה עבורי היא מעבר ממצב של ילדים שלא כל-כך סומכים עליהם
לבוגרים שיש להם אחריות וסומכים עליהם. אני הרגשתי שהתבגרתי. בנוסף
היה במשך השנה הזו תהליך של גיבוש הילדים.

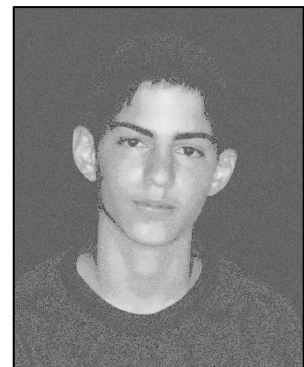
בפעילויות בשנת בר המצווה בקיבוץ אהבתי את הסיור לתחנת כיבוי האש –
כולנו נרטבנו, מילאו אותנו בקצף מיוחד והיה ממש כיף. הטיול "ביג" לאיזור ים
המלח היה מעולה, אמנם היו קצת פדיחות עם אבא..... אני לא אהבתי את
המשימה הישרדות או יום חלוץ בודד כי היתה יותר מיד הליכה.
אני ממש מחכה למופע (הצגת בר-המצווה), אני חושבת שיהיה טוב. אני לא
עולה לתורה אבל חשוב לי להיות חלק מהטקס.

מאור ראובינוב

נולדתי ב- 2.12.1993 לרומן ז"ל וריטה.

אני בן שני אחרי אשר וקטנה ממני יש את דינה ובן
הזקונים אלי.
בסך הכול אני מסתדר עם האחים שלי למרות שעם
אשר אני קצת רב אבל הוא מאוד טוב במחשבים והוא
עוזר לי. דינה כמעט לא בבית כי היא תמיד אצל
החברות שלה ורק באה הביתה לאכול. היא מאוד
נחמדה ותמיד מתחשבת באחרים. עם אלי אני קצת רב
אבל בעיקר בצחוק הוא מאוד חמוד.
זה די מבאס להיות "ילד סנדוויץ'", כי אתה לא הכי גדול
ואין לך את היתרונות של הבוגר שמותר לו לעשות מה שהוא רוצה כמו למשל
לא לעשות כלום. אלי הקטן הוא מפונק ועושה מה שבא לו ול"ילדי הסנדוויץ'" אין
להם ייחוד. הייתי רוצה להיות בן זקונים, אין דאגות ולא צריך לעשות עבודת
שורשים כי אפשר לקחת מכל אח פרק אחר.

אמא היא מאוד עקשנית ושום דבר לא יעצור אותה במה שהיא רוצה, היא תמיד מתעניינת וזה טוב שהיא לומדת עכשיו רפואה סינית כי היא מטפלת בנו ועוזרת לנו.

אבא אף פעם לא היה משקר ותמיד אמר רק את האמת והיה לו חוש נבואי, זאת אומרת שהוא היה אומר שמשוהו יקרה וזה היה קורה. אני בשעות הפנאי אוהב לנגן בפסנתר ואני שמח וגאה בעצמי שאני משקיע באימונים למרות שזה די קשה כל יום ללכת ולהתאמן. אני גם משתתף בחוג אתלטיקה.

אני שמח כשאני מצליח להתאפק מלהחזיר לאלו כשהוא מציק לי, אבל לפעמים אני יכול להיות מאוד מעצבן (במיוחד את אשר) בסך הכול משעמם לי בבית הספר אבל אני מסתדר כי אין מה לעשות. בהפסקות אני אוהב לשחק כדורעף. מהמורים אני הכי מעריך את המורה לספורט שה-שה(משה) גם המורה למתמטיקה מרים בן סירא מלמדת טוב אבל היא לא ממש נחמדה. אידה המחנכת שלי היא נחמדה וגם מלמדת גיאוגרפיה והיסטוריה. אני ממש אוהב את שיעורי מוט"ב כי זה מעניין ומתמטיקה ערבית ותנ"ך

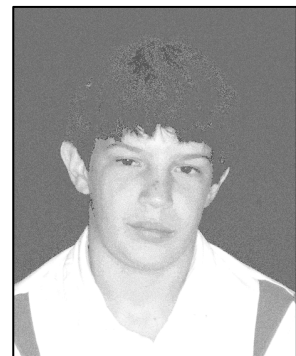
כשאני אהיה גדול אני רוצה להיות מעצב אתרי אינטרנט. שנת הבר מצווה בשבילי היא שנה עם הרבה יותר מידי מטלות אבל למעשה אני רואה איך שהתבגרתי בשנה האחרונה. כשאני מסתכל אחורה על ההתנהגות שלי פעם זה נראה לי היום ילדותי. שנת בר המצווה זו שנה של התבגרות וכשאני מסתכל על הילדים שהיום בכיתה ו' אני לא מאמין שככה הייתי רק לפני שנה. שנת בר המצווה בקיבוץ הייתה טובה מאוד, משקיעים בשנה הזאת המון וברוב המקומות שאני מכיר לא עושים דברים כאלה. אהבתי את רוב המשימות כמו למשל את הביקור בתחנת כיבוי האש ואת מסע "ביג" שהיה מאוד כיף גם כי אני אף פעם לא הייתי בים המלח. חוץ מזה אני מאוד אוהב את העבודה עם אריק לינטון (הכנת שי להורים). את המשימה של "הישרדות" ממש לא אהבתי כי זה סתם היה ללכת וללכת.

שגיב שטיינר

נולדתי להורי ארי וגלעד שטיינר ב- 1.9.1993.

אני הבכור מבין ארבעה ילדים. אחרי נולדה שירה שהיא כרגע בכיתה ו' ובשנה הבאה תהיה לה בת מצווה, אחר-כך ירין ובסוף דרור. יש לנו גם אח מאומץ בשם שי מגרעין "צבר". בתור בכור אני מרגיש די טוב ובהחלט לא הייתי רוצה להתחלף עם אף אחד מהאחים שלי.

לרוב אני לא רב איתם. אולי... קצת עם ירין, אבל רוב הזמן אנחנו משחקים יחד. אני מלמד אותנו כל מיני דברים. יש לנו משהו משותף גם הוא אוהב ספורט כמוני וזה מחבר בינו. לדרור אני הכי דומה- האנרגיות שלנו הם דומות. אני מטפל בה ודואג לה למעשה דואג לכל האחים. יש הרבה צחוקים במשפחה שלנו, לפעמים על שטויות. ההורים שלי מאוד תומכים ודואגים לנו הילדים. על עצמי אני יכול להגיד שהייתי משנה את ה"פתיל הקצר" שלי. אני מתעצבן מהר מידי. החברים הטובים שלי הם כל בני הכיתה, אבל עם עמית יש לי קשר מיוחד. נולדנו קרוב אחד לשני וגדלנו יחד לאורך כל השנים. כשאיה גדול הייתי רוצה להיות כדורסלן. בבית ספר אני הכי אוהב את שיעורי הספורט ובמיוחד את המורה ישי אדלר. בסך הכול יותר טוב לי בכפר בלום כי לא מגוננים עלינו. אני לא אוהב ללמוד ערבית ועברית וזה אולי בגלל המורים. שנת בר המצווה היא שנה חשובה בחיים שבה הופכים להיות נערים ובוגרים יותר. בשנת הבר מצווה בקיבוץ, בהתחלה היה ברדק אבל עכשיו זה בהחלט יותר טוב. הייתי רוצה שזאת תהיה שנה של כיף ופחות של מטלות.

גילי כרמי

נולדתי ב – 26.7.1993 להוריי אלונה ושרון

אני הבת הבכורה ויש לי אח בשם שון. לפני חודשיים הצטרפה אל משפחתנו מיקה בת הזקונים לא הייתי רוצה להתחלף עם אחד מאחיי. טוב לי להיות הבכורה. יש לזה דברים טובים למשל, אפשר להגיד לאח הקטן מה לעשות. בסך-הכל אני מסתדרת טוב עם שון. מיקה היא תינוקת קטנה. כמוכן שיש פעמים שאני רבה עם שון לרוב זה על המחשב או על הטלוויזיה.

התחביבים שלי זה לרקוד, לישון ולאכול. פעם שיחקתי כדורסל, אהבתי את זה והיה לי טוב. אני לא ממשיכה בכדורסל כי זה דרש ממני ללמוד בבית-הספר "הר-וגיא", דבר שהיה מסובך ולא הסתדר. כך שנאלצתי להפסיק עם משחקי הכדורסל.

בשעות הפנאי אני אוהבת לבלות עם חברים וללכת לבריכה. החברות שלי הן גילי שפרונג, קימי, דני (ירדן) ועדי. אנחנו אוהבות לפטפט ולרכל יחד.

תכונה שאני מעריכה בעצמי היא השאיפה הגבוהה והרצון כי כל מה שאני אעשה יהיה בצורה הכי טובה. תכונה שאיני מעריכה בעצמי היא העקשנות והקנאה.

אני חושבת כי הוריי מאמינים בי ונותנים לי הרבה עצמאות. כרגע אין לי משהו מיוחד שאני רוצה לעסוק בו שאהיה גדולה. בבית-הספר אני מבסוטה. אני אוהבת את המחנכת שלי עדנה בז. אין מקצוע מיוחד שאהוב עלי, אבל אני שונאת את שיעורי מוט"ב. הם משעממים. עבורי שנת בר-המצווה היא שכל הכיתה מתגבשת יחד ועורכים פעילויות. בשנה הזו בחלק מהפעילויות נהייתי ומחלקם פחות. אהבתי בעיקר את הטיוול למצדה ("מסע ביג"). את המשימה "הישרדות" לא אהבתי זה היה ממש ממש קשה ולא נהייתי.

*סוויף, אני כבר מריח את הכנפיים של הסוף יושבים להם ומשתזפים על הגריל בעוד אני מחזיק בקבוק גולדסטאר קריר ולוגם להנאתי.

אני חושב שזה היה המילואים עם הכי הרבה בכינות מציד, לא היה משהו שלא התמרמרת עלי, גם אם זה לא היה חשוב קיטרת, העיקר יזכרו אותי כמקטר, למה?! טוב נתחיל בכך שנתנו לי רובה ארוך ואני כנראה כבר לא גבוה וחסון כשהייתי אז, כל חיתוך פינה בהליכתי בין בתים או עלייה על רכב כמו ההאמר נלווה בזאפטה של קנה רובאי בעצם קשה כמו פינת בית או דלת הרכב.

ציוצי ציפור ברקע, שמש חמימה, אך רוח קרירה עוצרת מבעדי להיות כמו חרדון בחוץ. גם בטני מלאה מארוחה טובה במסעדת "הטחנה", כן כמובן שלא פסחתי על קפיצה למטולה לשם ארוחת בשר תאוותנית.

היום בורכתי בלילה להיות לשם שינוי ב"מארב" במקום לסייר ברכב, ככה מחצות עד הבוקר. ממש קמפינג בחיק הטבע, רק שקר פה, וכלבים יחבקו חתולים לפני שירצו להתהלך סתם כך.

אם זה היה תלוי בי, הייתי מביא ערכת קפה ומכין נוזלים שחורים בזמן המארב "דה הל ויד דיס שאיט". עוד מעט בעצם יומיים ואהיה בחתונתם של טל ונעמה היקרים, אבל רק לשעה הראשונה, כי אצטרך לשתות הרבה וויסקי על מנת לאזן את השבועות שעברו עליי, איזה כיף לחזור למסיבה! המחשבות רצות...

מה יקרה אם גם איציק גם שבי וגם הרוזנקרץ איחוד לא יהיו באותו שבוע לכתוב לנו לדבריי?? ולאן נעלמו התנוריי נפט שגדלנו איתם בגן ובכיתות?

**סוויף= להריח

**נוזלים שחורים= קפה טורקי בשפה מקצועית צבאית

בועז נאי

ש ו ט ה ה כ פ ר מ מ ו נ ט נ י ו ל ה

מוֹנְטִינִיּוֹלָה הוא הכפר של הרמן הסה. שם כתב את "שעות בָּגָן", פואמה נפלאה החובקת שמיים וארץ בנשימה אוהבת אחת, במחזורים של עבודת אדמה, עונות השנה, זרעים, צמחים, פרחים; אבל הדרך לכאן אינה סוגה בשושנים. כלומר, מכפר גָּאִיס, קנטון סט. גָּאֵל שבעפון-מזרח שווייץ, עשר שעות מפרכות של מסע בטרמפים [לא בכבישים המהירים, שוטרים אדיבים דואגים להוריד אותך מהם], אל ההר האדיר הזה, סמוך לאגם לוֹגָאנו, על גבול איטליה.

והנהג האיטלקי - סוף-סוף שפה ים-תיכונית חמה, מלווה בתנועות ידיים נרגשות, לאחר שבועות ארוכים של גרמנית-גרמנית-גרמנית בדיאלקט מקומי, מבטא כבד, מקצב איטי, היגוי מאופק – מוריד אותך בחושך, מתחת לגשר, ומשרטט לך קיצור דרך. טיפוס איטי על מרבדי שרכים של כמעט-חורף ממשמש ובא, חציית גדר אסורה, נביחות כלבים, ואחר כך הצומת והעלייה התלולה [חלקה ברגל, חלקה בטרמפים] בהר הנפלא הזה, הזרוע כפרים-כפרים, אל מונטיניולה.

לא. אין צורך לחפש את הקבר. אתה מבין זאת מיד. כלומר, שער בית-הקברות פתוח ואפשר להיכנס גם בשבע בערב בלי לעורר חשד. אבל לשם מה? אם הסה ניסה להעביר בספריו תורת-חיים, הרי ש - אמת, בשנות השישים היתה לו פריחה נהדרת; להיט מבוקש על רקע מהומות הסטודנטים בקֶנֶט, בֶּרְקֶלִי, נָאנְטֶר והרובע הלטיני; אבל מה ביקש לומר, בעצם? שמיים וארץ. קמח ותורה. כמו בָּזֶן, במיתוסים של המָאִיה, בחסידות, בקבלה. ואם קיבלת, אפשר שתינתק מהגיגי תמרור המסע הזה ותצלול אל תוך הסובב אותך. בתים קטנים, בתים גדולים. בקתות אבן קטנטנות, וחווילות פאר שמכונות ספורט איטלקיות הדורות [אֵי-יֵי, מְזֶרְאֵטִי, לְמְבוֹרְגִינִי] ואמריקאיות ארוכות חונות לצידן. כביש ראשי ברוחב של סְמֵטָה עירונית ממוצעת, בית-הארכה עשירים כוכבים לתיירים עשירים, וממול, ממש מולו – בית-קפה ישן, לשם נכנס כותב שורות אלה, מתיישב בפינה, מזמין אספרסו וחושב כי טוב, כי באה מנוחה לִיגֶע.

חבורת קשישים בשולחן הסמוך. חלקם שולחים מבטים חומדים לעבר בעלת הקפה והחזה הנדיב, חלקם מגיבים מבטים אל הזר התמוה שהזדמן למקום ומגלגל לעצמו סיגריית גְּלוּאָז, בווה במפות המשובצות. ואז מתחיל האֶקְשָׁן. קריצות, מלמולים באֵיטָלְיאָנו, ושוטה הכפר מתנווד בדרכו אליך ומתיישב לצידך. צחנת אלוהול נוראה. מלמולים מקוטעים. "קומוניסטה!" תוקע לעצמו אצבע בחזה. "קומוניסטה." ואיכשהו, באיטלקית רצוצה ועילגת, אתה קולט שהשיכור העתיק הזה לחם במוסוליני בזמנים החומים ההם. אחר כך עזב. הגיע לכאן. ועכשיו מזמין שתי כוסיות ומפזר ביד רועדת כמה סיגריות על השולחן. צחקוקים בשולחן העתיקים. האיש מדבר נון-סְטוֹפּ וְלֶךְ תדע מה הוא רוצה. אחר כך: "קומוניסטה?" [שולח אצבע לעברי]. מהנהן אליו חזרה. חיוך רחב מתפשט על פניו הצמוקות, חרושות הקמטים. "קומו ווא?" "נון צ'ה מָאֵלָה." משפט שצץ בזיכרון מרומן ישן של חנוך ברטוב: "מה שלומך?" "לא רע."

טוב, עכשיו הוא מתרגש ממש. מצליח לקום על רגליו, איכשהו, גוחן לעברי ומדביק לי נשיקה מצלצלת בלחי. בשולחן הסמוך גוברים הצחקוקים [הוא תפס פראייר], ואצלך, כמובן, הרהור בזק – לשמור על הישבן, לשמור על הישבן. מי יודע, אולי הוא חי עם עז עכשיו, תרנגולת, אספרגוס? ומגיע הזמן לקום ולצאת משם. האיש הולך וכושל, כושל והולך, וצריך לנווט אותו בכביש הצר, שלא ישים רגל בטעות לאיזו לְמְבוֹרְגִינִי-נאפופים. דרך ארוכה, מתפתלת, קור מחלחל בעצמות, ומתגנב שביב תקווה שיציע מקום לישון [רק מה, הישבן, הישבן]. הוא מתנווד כמו חֶסֶקָה עם משוטי יי"ש והשד יודע, אולי לא זוכר בכלל את הדרך. מגיעים לבית עזוב. מכניס אותו פנימה. מצביע על פינה במעלה המדרגות. חשוך. אפשר לסגור את הדלת ולהתחמם. "סִילְנִסִיו", הוא מסביר. כאן צריך לשמור על השקט. ואז אתה מבין שהמבנה הזה ממוקם בדרכו הביתה. מבקש ליווי. "סולו, סולו מִיִּי." חי לבד, האיש, ואינו בוטח באף אחד.

שוב מסע פתלתל בסמטאות צרות, בין גינות קטנות, אדמה תחוה מרופדת-עלווה, ולאורך כל הדרך נאום חוצב אדי אלוהול: סטאלין – מָאֵלָה [רע], ברז'נייב – פוֹטָאנָה [זונה], פִּידֶל – אוֹמְבֶּרָה [גבר], צ'ה – אוֹמְבֶּרָה, מָאו – כנ"ל. קומוניזם זה אנשים פשוטים, אה? חיבוק ועוד חיבוק ומגיעים לפשפש קטן. שביל חצץ מוליך אל בית אבן גדול מאחור [האם הגיע למקום הנכון, או פשוט עבד עלי?]. חיבוק אחרון. נשיקת פרידה קוֹמְרָאדִית על שתי

הלחיים, והאיש כושל פנימה. אתה חוזר אל הבית העזוב. מעביר את השעות הקטנות של הלילה בנים-לא-נים, כורה אוזן לכל זנב-רחש. עם אור ראשון מתחיל המסע מְטָה. אתה מתחמם מהר. האנטנה הענקית בראש ההר ממשיכה להבהב, ובחצר אחת הכנסיות הקטנות, בסמוך להצטלבות הדרכים של ליל אמש – מזרקה. עכשיו לשטוף פנים, לגלגל סיגריית גלואז טובה ולהתגלץ' ללוגאנו שעל שפת האגם. קפה וקרואסון בפראנקים אחרונים ויציאה לטרמפיאדה הסואנת. בוקר, להפוך תקליט לצד השני, לעמוד בשפת הכביש ולהרים אצבע עיוורת. עוד מעט יגיע יוגוסלבי נחמד במשאית ענק וייתן לנמנם עד אמצע הדרך.

עודד פלד